

Πέμπτη επέτειος ενθρονίσεως του Μητροπολίτου Τρίκκης και Σταγών

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Τρίκκης, Γαρδικίου και Πύλης](#)

Την 12η Νοεμβρίου 2020 ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Τρίκκης και Σταγών κ. Χρυσόστομος εορτάζει την πέμπτη Επέτειο από την ανάληψη, με την ψήφο της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος, της διαποιμάνσεως της Ιστορικής Ιεράς Μητροπόλεως Τρίκκης και Σταγών.

Η ενθρόνιση πραγματοποιήθηκε στις 12 Νοεμβρίου 2015 μέσα σε ενθουσιώδες πανηγυρικό κλίμα. Η υποδοχή έγινε μπροστά στην Κεντρική Πλατεία των Τρικάλων. Ακολούθησε λαοπληθής πομπή προς τόν Μητροπολιτικό Ναό του Αγίου Νικολάου, όπου έλαβε χώρα η τελετή της Ενθρονίσεως.

Παρακολουθήστε την υποδοχή και την ενθρόνιση του Σεβασμιωτάτου:

Ἐκτοτε αναλώνει τον εαυτό του στη διακονία του ενεπιστευθέντος αὐτῷ περιουσίῳ λαοῦ τοῦ Θεοῦ ἀθόρυβα, πλην ὁμως δημιουργικά, καλύπτοντας ὅλες τις πτυχές τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καὶ δράσης.

Ἐχοντας κυριολεκτικά οργώσει τὴν ἐπαρχία των Τρικάλων ὅλα αὐτὰ τὰ ἔτη ποιμαντορίας κατόρθωσε νὰ ἀφουγκραστεῖ τὰ προβλήματα των κατοίκων τῆς περιοχῆς καὶ προσπάθει νὰ δώσει λύσεις στα ἀνακύπτοντα ἐκάστοτε προβλήματα.

Με τὴν ευκαιρία αὐτή παραθέτουμε ξανά τὸν Ἐνθρονιστήριον Λόγο τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Χρυσοστόμου:

«Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα, Σεπτέ Προκαθήμενε τῆς Ἀγιωτάτης Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ Τοποτηρητὰ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τρίκκης καὶ Σταγῶν κ.κ. Ἱερώνυμε,

Σεβασμιώτατε Γέροντα Μητροπολίτα κ. κ. Ἀλέξιε,

Σεβασμία τῶν Ἱεραρχῶν χορεία,

Τίμιον Πρεσβυτέριον καὶ Χριστοῦ Διακονία,

Κύριοι Βουλευταί,

Κύριε Περιφερειάρχα,

Κύριε Ἀντιπεριφερειάρχα,

Ἐνδοξότατε στρατηγέ διοικητὰ τῆς 1ης στρατιᾶς

Ἐνδοξότατε ἀρχηγέ τῆς τακτικῆς Ἀεροπορίας

Κύριε Δήμαρχε Τρικκαίων,

Λοιποὶ Δήμαρχοι τοῦ τόπου μας,

Κύριοι ἐκπρόσωποι τῶν πολιτικῶν, στρατιωτικῶν, δικαστικῶν καὶ ἐκπαιδευτικῶν ἀρχῶν,

Διακεκριμένοι προσκεκλημένοι,

Λαέ τοῦ Θεοῦ, πιστέ, περιούσιε καὶ εὐλογημένε,

«Ἀκούσομαι τί λαλήσει ἐν ἑμοί Κύριος ὁ Θεός. ὅτι λαλήσει εἰρήνην ἐπὶ τὸν λαόν αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τοὺς ὀσίους αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τοὺς ἐπιστρέφοντας καρδίας ἐπ’ αὐτόν» (Ψαλμ. 84, 8). Μὲ τὴν φωνὴ τοῦ Ψαλμωδοῦ νὰ ἀκούγεται ἐν τοῖς ὡσὶ τῆς καρδίας μου ἔρχομαι σήμερα σ’ αὐτόν τὸν εὐλογημένο τόπο, τὸν ὁποῖο ἡ χάρις καὶ τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ, ὅπως καὶ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εὐλογία τοῦ ἁχρι τοῦδε θεοφιλῶς, ἐπὶ τριάκοντας καὶ τέσσαρα ἔτη ποιμάναντος αὐτόν Μητροπολίτου κ. Ἀλεξίου, μὲ ἔκαναν νὰ γνωρίσω, νὰ διακονήσω, νὰ ἀγαπήσω. Οὐδέποτε θὰ διέρχονταν ἀπὸ τὴν σκέψη μου ἡ σημερινὴ εἰκόνα. Ὅταν πρωτοῦρθα ἐδῶ, κάνοντας ὑπακοή στὴν πατρικὴ ἀγάπη καὶ τὴν εὐγένεια τῆς ψυχῆς τοῦ γέροντός μου, ἐσκέφθην ὅτι γιὰ ὅσο θέλει ὁ Θεός, καθότι «δοῦλοι τοῦ ἐσμέν», θὰ διακονήσω τὴν τοπικὴ Ἐκκλησίᾳ καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ πραγματικά, γρήγορα αἰσθάνθηκα αὐτόν τὸν τόπο σπίτι μου, τόσο τοὺς ἀδελφούς καὶ συλλειτουργούς, ὅσο καὶ τὸν εὐλογημένο λαό τοῦ Θεοῦ. Ἕναν λαό δημιουργικό. Δυναμικό. Μὲ ἔμπνευση. Μὲ διάθεση καινοτομίας. Ἕναν λαό πού ἀγαπᾷ τὴν πνευματικὴ ζωὴ. Φιλομόναχο καὶ φιλακόλουθο. Ἕναν λαό πού τὰ παιδιὰ του ζητοῦν τὴν πρόοδο, τὴν σπουδὴ, τὴν δυναμικὴ πρόσληψη τοῦ παρόντος, μὲ σκοπὸ ἕνα καλὺτερο μέλλον. Ἕναν λαό πού εἶναι εὐγενής. Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ γνωρίζει νὰ ἀγαπᾷ τὴν γῆ του. Νὰ ἰδρώνει σ’ αὐτήν. Νὰ παλεύει μὲ τὸν κόπο του νὰ σταθεῖ ὄρθιος καὶ νὰ ὑπερβεῖ τίς πολλές ἀντιξοότητες.

Καὶ νὰ, πού τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ δι’ ἐμέ ἔμελλε νὰ μοῦ δώσει αὐτὴ τὴν ἀναπάντεχη εὐλογία. Μὲ τὴν ψῆφο καὶ τὴν δοκιμασίᾳ τῶν Ἱεραρχῶν τῶν ἀποτελούντων τὴν Σεπτὴ Ἱεραρχία τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νὰ καταστῶ ἐπίσκοπος, ποιμὴν καὶ πατέρας αὐτοῦ τοῦ τόπου καὶ τῶν ἀνθρώπων του. Νὰ καταστῶ ὁ φέρων παρὰ Θεοῦ τὸ μήνυμα τῆς εἰρήνης καὶ τῆς χρηστότητος. Καὶ νὰ συνεχίσω ἕνα ἔργο ζωῆς τοῦ γέροντός μου, παρὰ τὸν ὁποῖον ἐμαθήτευσά, ἐδιδάχθηκα καὶ θὰ συνεχίσω νὰ διδάσκομαι ἀπὸ τὴν πεῖρα, τὴν σοφία καὶ τὴν ἀγάπη του. Νὰ συνεχίσω ἕνα ἔργο πρωτίστως πνευματικό, ἀλλὰ καὶ οἰκοδομητικό. Ἔργο εἰρήνης ἐν μέσῳ μιᾶς κοινωνίας ἡ ὁποία χρειάζεται τὸν Θεό τῆς εἰρήνης, τὸν πατέρα τῶν οἰκτιρμῶν καὶ τῆς καταλλαγῆς, ἀλλὰ καὶ ἔργο δημιουργίας, ὅπως ὁ σοφός καὶ πρᾶος Μητροπολίτης Ἀλέξιος μᾶς δίδαξε καὶ μᾶς διδάσκει μὲ τὸ ἥθος καὶ τὸν τρόπο του.

«Εἰρήνην ἐπὶ τὸν λαόν αὐτοῦ». Αὐτὴ εἶναι κατ’ ἐμέ ἡ κύρια ἀποστολή μου. Εἰρήνη σημαίνει τὴν βεβαιότητα τῶν καρδιῶν ὅτι Κύριος ὁ Θεός δέν θὰ μᾶς ἐγκαταλείψει. Ὅσοδήποτε δύσκολοι καὶ ἂν εἶναι οἱ καιροὶ τοὺς ὁποίους διερχόμεθα, τὸ χρέος τοῦ Ἐπισκόπου εἶναι νὰ μαρτυρεῖ τὴν βεβαιότητα τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ στὸν καθέναν ἄνθρωπο προσωπικά, ἀλλὰ καὶ στὸν λαό τοῦ Θεοῦ ἐν συνόλῳ. «Ὑπὲρ ἡμῶν Χριστὸς ἀπέθανε καὶ ἀνέστη» (Ρωμ. 14,9). Αὐτὸ τὸ μήνυμα δέν εἶναι ἀπλῶς

αἰσιόδοξο. Εἶναι ἀληθινά «καινόν». Ζωηφόρον. Πραϋντικόν τῶν παθῶν καί τῆς ὅποιας ἀγωνίας μας γιά τήν πορεία μας. Καί μᾶς δίδει εἰρήνη στίς καρδιές μας. Γνωρίζω τήν ἀνασφάλεια ἡ ὁποία μᾶς περικυκλώνει καί μᾶς κάνει νά αἰσθανόμαστε μετέωροι. Ὁ ἐπίσκοπος ὅμως εἶναι αὐτός, ὁ ὁποῖος φέρει στήν καρδιά του τήν εἰρήνη τοῦ Θεοῦ καί τήν μεταδίδει. Καί γίνεται ἕνα συνεχές σημεῖον ἀναφορᾶς στόν λαό του, ὅτι οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου: «Θαρσεῖτε, ἐγώ εἰμί . μή φοβεῖσθε» (Ματθ. 14,27) καί «Θαρσεῖτε, ἐγώ νενίκηκα τόν κόσμον» (Ἰωάν. 16,33) συνεχίζουν νά μᾶς δίδουν ζωή ἐντός τῆς Ἐκκλησίας. Καί εἶναι χρέος καί ἀποστολή τοῦ Ἐπισκόπου νά προσφέρει αὐτήν τήν ζωή, ὅταν τελεῖ τήν Θεία Εὐχαριστία, ὅταν διδάσκει καί νουθετεῖ, ὅταν ἐπισκέπτεται, ὅταν ἀγωνίζεται διά τήν κατήχησι τῶν ἀνθρώπων, ὅταν χαίρει μετά χαιρόντων καί κλαίει μετά κλαιόντων, ὅταν προσεύχεται ἐμπόνως διά τόν λαό του, ἰδίως ἐκεῖ ὅπου τά ἀνθρώπινα δέν ἐπαρκοῦν.

«Εἰρήνην ἐπί τούς ὁσίους αὐτοῦ». Ἡ πρώτη μέριμνα τοῦ Ἐπισκόπου εἶναι οἱ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι πιστεύουν στόν Θεό. Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι εἶναι ζωντανά μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ ἱερεῖς καί οἱ μοναχοί. Τά λαϊκά μέλη τά ὁποῖα στελεχώνουν τίς ἐνορίες. Οἱ ἐκκλησιαστικοί σύμβουλοι. Οἱ κυρίες οἱ ὁποῖες διακονοῦν στά φιλόπτωχα ταμεῖα. Οἱ κατηχητές. Οἱ θεολόγοι. Οἱ ἀγωνιζόμενοι ἐναντίον τῆς λύμης τῶν αἱρέσεων. Ὁ πιστός λαός, ὁ ὁποῖος, ἀνεξαρτήτως τῆς κοινωνικῆς του θέσεως, τῆς μορφώσεως, τῶν προβλημάτων καί δυσκολιῶν του, τῆς ἀνεχειᾶς του, τῆς θερμῆς του ἢ τῆς χλιαρότητός του, οὐδέποτε ἔπαυσε καί οὐδέποτε θά παύσει νά ἐλπίζει στόν Θεό καί τήν Ἐκκλησία Του. Καί ἐπιθυμῶ πρός ὅλους αὐτούς, κάποιους ἀπό τούς ὁποίους ἤδη ἐγνώρισα κατά τήν διακονία μου, ἀλλά καί ὅσους θά ἔχω τήν εὐκαιρία στήν συνέχεια νά γνωρίσω, νά ἐπαναβεβαιώσω αὐτό τό μήνυμα τῆς εἰρήνης τοῦ Θεοῦ.

«Ὁ καρπός τοῦ Πνεύματος ἐστίν... εἰρήνη» (Γαλ. 5,22). Μαζί, ἀδελφοί μου, σᾶς καλῶ νά προχωρήσουμε στόν ἀγῶνα νά ἀποκτήσουμε στίς καρδιές μας αὐτόν καί ὅλους τούς ἀγιοπνευματικούς καρπούς. Θέλουμε νά γνωρίσουμε τόν Θεό. Ὁ ἐπίσκοπος δέν εἶναι ἕνας κοσμικός ἄρχοντα, ὁ ὁποῖος ἀσκεῖ ἐξουσία μέ σκοπό τήν ἐπίλυση τῶν βιοτικῶν προβλημάτων τῶν ἀνθρώπων ἢ καί τήν δική του δόξα. Ὁ ἐπίσκοπος εἶναι πνευματικός πατέρας. Αὐτό σημαίνει ὅτι συναγωνίζεται μέ τά πνευματικά του παιδιά, ὅλους ἐσᾶς, νά σκηνώσῃ τό Ἅγιον Πνεῦμα ἐν ταῖς καρδίαις ὅλων, γιά νά γίνῃ «γνωστός ὁ Θεός» (Ψαλμ. 75,1), πρῶτα σέ ἐμᾶς καί ἔπειτα εἰς ἅπαντας, κατά τόν λόγο τοῦ Κυρίου μας πάλι: «οὕτω λαμψάτω τό φῶς ἡμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσι τά καλά ὑμῶν ἔργα καί δοξάσουσι τόν Πατέρα ὑμῶν τόν ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Ματθ. 5, 16).

Ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ δίδει εἰρήνη στίς καρδιές μας. Καί εἰρήνη σημαίνει «σύνδεσμος πνευματικός» (Ἐφεσ. 4,3). Ἐπίγνωση τῶν χαρισμάτων τοῦ καθενός.

Όχι ανταγωνισμός, ό όποϊος μᾶς όδηγεϊ στήν όδό τῆς ἀνθρωπίνης έξουσίας, ἀλλά ἀγάπη, ένότητα, συμπόρευση. Ἡ πνευματική πρόοδος τοῦ καθενός, ό ἀγιασμός του προσθέτει στό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ νέους καρπούς. Σᾶς καλῶ σέ πνευματική πανστρατιά. Νά ἀθροίσουμε όλοι μαζί τίς πνευματικές μας δυνάμεις. Τό πῶς θέλουμε τήν Ἐκκλησία, ὅχι ὅμως έκτός αὐτῆς. Όχι έν τῷ ταμείῳ μας, ἀλλά έντός τῶν ένοριῶν. Ὁ καθένas νά συνεισφέρει αὐτό πού τοῦ ἔχει δοθεῖ ἀπό τόν Θεό καί αὐτό πού ό κόπος του ἔχει κατακτήσει. Εἶναι ἐποχή στήν όποία οὐδείς περισσεύει.

Ὁ δρόμος αὐτός ἔχει ὡς ἐπικεφαλῆς τόν Ἐπίσκοπο, ό όποϊος ἐκλήθη νά καθοδηγῇ, ἀλλά καί νά ἀκούει. Νά ἐμπνέει καί νά ἐμπνέεται. Κυρίως ὅμως νά διαφυλάττει τήν εἰρήνη, ἡ όποία δίδει ένότητα. Νά διδάσκει τήν συγχωρητικότητα. Τήν πραότητα. Καί νά ἐπισημαίνει τήν μεγάλη δυσκολία τῆς ἐποχῆς μας. Τήν σύγχυση καί τήν διάσπαση τῶν καρδιῶν μας, λόγω τῶν ποικίλων περισπασμῶν. Τῆς οἱήσεως τήν όποία γεννᾷ ἡ γνώση. Τοῦ πλήθους τῶν πληροφοριῶν καί δραστηριοτήτων, οἱ όποῖες ἀπομυζοῦν τόν χρόνο τῆς προσευχῆς, τῆς μελέτης τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, τῆς διαθέσεως γιά πνευματική πορεία. Τοῦ ἄγχους λόγω τῶν μεριμνῶν τοῦ βίου. Καί ὅλα αὐτά, γίνονται τεχνάσματα δαιμονικά, τά όποῖα ένσπεῖρουν στίς καρδιές μας τόν τονισμό τοῦ «ἐγώ». Τῆς γνώμης, ἡ όποία γίνεται ἀπαίτηση καί ἀπό τόν Θεό καί τούς ἀνθρώπους, γιά νά πορευτοῦν κατά τό δικό μας θέλημα. Σ' αὐτήν τήν διάσπαση ἡ Ἐκκλησία ἔχει όρίσει τόν Ἐπίσκοπο καί τούς πνευματικούς πατέρες ὡς τά σημεῖα ἀναφοᾶς, γιά νά ὑπάρχει ἡ εἰρήνη.

«Εἰρήνην ἐπί τούς ἐπιστρέφοντας καρδίαν ἐπ' αὐτόν». Χρέος τοῦ Ἐπισκόπου εἶναι ἡ εὔρεσις τοῦ «πλανηθέντος προβάτου». Εἶναι ὅσοι ταλαιπωροῦνται μακριά ἀπό τήν ἀλήθεια τῆς πίστεως. Ὅσοι, «ἀγαπήσαντες τόν νῦν αἰῶνα» (Β' Τιμ. 4,10) ἐγκατέλειψαν στήν πράξη τήν πατροπαράδοτη πίστη μας καί πλέουν εἰς τήν ἀλμυράν θάλασσα τοῦ βίου, προσπαθῶντας στά «ἄχθηφόρα κύματα τῶν ἡδονῶν» (Ἀκολουθία τοῦ Ἀγιασμοῦ), τῆς ἐπιστήμης, τῆς ὑλικῆς εὐδαιμονίας, τῆς ἐλπίδος ἐπί τούς υἱούς τῶν ἀνθρώπων νά ἐφεύρουν νόημα καί σκοπό ζωῆς. Ὅσοι θεωροῦν ὅτι μποροῦν νά ἀφήσουν κατά μέρος τίς ὑπαρξιακές ἀναζητήσεις τῶν καρδιῶν μας καί νά δώσουν ἀπαντήσεις χωρίς τόν Θεό. Καί εἶναι πολλοί αυτοί.

Ἄν ό ἐπίσκοπος δέν ἔχει καί αὐτούς τούς ἀνθρώπους ὡς στόχο τῆς ἀποστολῆς του, τότε ἀφήνει νά παρέλθει ἀκοινοποίητος ό λόγος «Ὁ Θεός θέλει πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν» (Α' Τιμ. 2,4). Δέν εἴμαστε σέ ρῆξη μέ ὅσους ἀντιτίθενται μέ τήν Ἐκκλησία. Ἐν ὑπομονῇ καί ἐπιμονῇ πολλῇ καλοῦμαστε νά δίδουμε λόγο σ' αὐτούς «περί τῆς έν ἡμῖν ἐλπίδος» (Α' Πέτρ. 3,15). Θεωρητικό καί ἔμπρακτο. Ἀπολογητικό καί ἀγαπητικό. Εἰλικρινῇ καί τολμηρό καί τήν ἴδια στιγμή συγκαταβατικό. Δέν εἶναι ό σκοπός μας νά ἐπικρατήσουμε σέ ἕναν ἀνταγωνισμό ἐπιχειρημάτων, γιά νά διαφυλάξουμε τήν θέση μας μέσα στήν

κοινωνία, διότι δέν βλέπουμε κανέναν ώς έχθρό. Θέλουμε τήν σωτηρία όλων. Καί εἶναι χρέος τοῦ ἐπισκόπου νά διαλέγεται. Νά κηρύττει τήν καταλλαγή. Νά δείχνει ὅτι «ὁ Θεός ἀγάπη ἐστί». Νά διασκεδάζει προκαταλήψεις. Χωρίς ὅμως νά ἀλλοιώνει τόν λόγο τῆς παραδόσεως. Τούναντίον, σ' αὐτήν νά στηρίζεται καί νά ἀντλή «τό ἀλλόμενον ὕδωρ» (Ἰωάν. 4, 14) τῆς αἰωνιότητος. Δέν μπορεῖ ἡ Ἐκκλησία νά κρύβει τό φῶς ἢ νά παραχαράσσει τήν πίστη, γιά νά γίνει ἀρεστή. Δέν μπορεῖ ὅμως καί νά ἀδιαφορεῖ γιά ὅσους εἶναι «τεταραγμένοι, κοπιῶντες καί πεφορτισμένοι μέ τούς λογισμούς οἱ ὅποιοι ἀναβαίνουν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν» (Λουκ. 24,38) καί οἱ ὅποιοι χρειάζονται τό φῶς τῆς Ἀληθείας.

Ὁ ἐπίσκοπος καλεῖται νά κηρύξει στούς ἀνθρώπους μετάνοια. Καί αὐτή δέν ἔχει νά κάνει μόνο μέ τίς προσωπικές ἀμαρτίες τοῦ καθενός, ἀλλά μέ τόν τρόπο ζωῆς τόν ὁποῖο ἐπιλέγουμε καί ὁ ὁποῖος θέτει τήν πίστη στό περιθώριο. Ἡ μετάνοια ὅμως ἔχει νά κάνει καί μέ τήν ἐλπίδα στόν Θεό καί τήν ἴδια στιγμή τήν ἀντληση νοήματος μέσα ἀπό τήν σχέση μέ τήν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ πού εἶναι ὁ κάθε ἄνθρωπος. Ὅλοι μποροῦν νά εἶναι μέτοχοι ἐλπίδος καί ζωῆς. Καί γι' αὐτό χρέος τοῦ ἐπισκόπου εἶναι νά προσεγγίσει διά τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά καί διά τῆς προσωπικῆς κοινωνίας τόν καθέναν, μέ σκοπό νά ἐργαστεῖ ἄλλοτε σιωπηρῶς καί ταπεινῶς, ἄλλοτε μέ στεντόρεια φωνή, γιά νά εἰρηνεύσει ἡ καρδιά τοῦ καθενός, νά βρεῖ Θεοῦ πρόσωπο καί νά ἐπιστρέψει.

Ὁ ἐπίσκοπος εἶναι ὁ προεστώς τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, ὄχι μόνο τῆς εὐχαριστιακῆς συνάξεως, ἀλλά καί τῆς πίστεως στόν Θεό, τῆς ἀγάπης πρός τόν ἄνθρωπο, τοῦ ἀγώνα γιά σωτηρία. Ὁ ἐπίσκοπος κλήθηκε νά δείξει στούς ἀνθρώπους ὅτι ὁ χρόνος τῆς παρούσης ζωῆς εἶναι «καιρός εὐπρόσδεκτος, ἡμέρα σωτηρίας» (Β' Κορ. 6,2) καί αὐτό χρειάζεται νά τό ὑπενθυμίζει πρωτίστως στόν ἑαυτό του. Ἡ σήμερον μπορεῖ νά εἶναι ἐορτή γιά τήν τοπική Ἐκκλησία. Ὅμως θά παρέλθει. Καί τόσο σέ μένα ὅσο καί σέ ὅλους θά μετρήσει ὡς ἕνα ἀκόμη χρονικό ὁρόσημο στό ὁποῖο ἕνα πρόσωπο πού ἐξελέγη καί ἀπεστάλη σέ ἕναν τόπο γιά νά τόν ποιμάνει, θά δείξει στόν Θεό καί τούς ἀνθρώπους τήν προτεραιότητα ἡ ὁποία τόν συνέχει.

Ἐχω τό προνόμιο καί τήν εὐλογία ἡ Ἱερά Μητρόπολὶς μας νά εἶναι ὁργανωμένη. Νά ἔχει βάσεις. Νά ἔχει ὑποδομές πνευματικές. Ἱερό κλῆρο μέ συναίσθηση τῆς ἀποστολῆς καί ποιότητα στήν πνευματική ἐργασία. Μοναστικές ἀδελφότητες, ἡ ἐργασία τῶν ὁποίων ἔχει ἐμβέλεια ἡ ὁποία ὑπερβαίνει καί τά τοπικά καί τά χρονικά ὅρια τῆς Μητροπόλεως. Ἐνορίες θάλλουσες. Ἀλλά καί οἱ ὑλικές ὑποδομές δέν εἶναι ἀμελητέες. Ὅσοι ἐπίσκοποι προηγήθησαν, ὁ καθένας μέ τόν τρόπο καί τό χάρισμά του συνέβαλαν σ' αὐτήν τήν πρόοδο, ἰδιαιτέρως ὅμως ὁ Μητροπολίτης καί γέροντάς μου κ. Ἀλέξιος, ὁ ὁποῖος παραδίδει «εἰς χεῖρας μου» μία Μητρόπολη ἀκμάζουσα καί μέ προοπτικές. Ἀναγνωρίζω καί εὐγνωμονῶ καί αὐτόν καί ὅλους

τούς προκατόχους μου. Ἡ Ἐκκλησία ἔχει συνέχεια. Ὅφειλουμε ὁ καθένας μας νά σέβεται τόν κόπο τῶν προηγούμενων. Νά τόν συνεχίζει καί νά προσθέτει σ' αὐτόν, μέ τήν ἐλπίδα ὅτι καί ἡ δική του προσπάθεια θά συμβάλει ὥστε νά δοξάζεται ὁ Θεός!

Θέλουμε λοιπόν νά συνεχίσουμε πρός αὐτές τίς κατευθύνσεις. Προτεραιότητά μας θά εἶναι ἡ λειτουργική ζωή, ὡς αὕτη ἡ ὁποία διασώζει τήν πνευματική μας παράδοση, ἀποτελεῖ τόν τρόπο κοινωνίας μέ τόν Θεό καί τῆς συγκροτήσεως τῆς Ἐκκλησίας σέ σῶμα Χριστοῦ. Θέλουμε, μετά τό πέρας τῆς θείας λειτουργίας, ὁ πιστός νά μπορεῖ νά συναντᾷ τόσο τόν ἱερέα ὅσο καί τά ἄλλα μέλη τῆς ἐνοριακῆς κοινότητος. Νά μπορεῖ νά καλλιεργήσῃ τήν συνειδητή ἔνταξή του στήν ἐκκλησιαστική οἰκογένεια, ὥστε νά εἶναι πραγματικά ὁ ναός τό σπίτι του. Ὃπου αὐτό γίνεται, τά ἀποτελέσματα εἶναι λαμπρά. Θά ἐργαστοῦμε πρός αὕτη τήν κατεύθυνση, διότι εἶναι ἡ μόνη ἡ ὁποία μπορεῖ νά ἀνταποκριθεῖ στίς ἀνάγκες τῆς ἐποχῆς. Ἰδίως γιά τούς νεώτερους, τῶν ὁποίων θέλουμε νά ξανακερδίσουμε τίς καρδιές, γιά νά βιώσουν τήν ἀγάπη καί τό ἐνδιαφέρον τῆς Ἐκκλησίας πρός τά πρόσωπά τους. Λιγότερη μοναξιά καί περισσότερη κοινωνία μέ τόν Θεό καί τούς ἀνθρώπους εἶναι ἡ ὁδός τῆς πίστεως.

Δέν θά ἀφήσουμε κατά μέρος τήν διακονία τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν τοῦ λαοῦ μας, ἰδιαίτερος στίς δύσκολες ἐποχές τίς ὁποῖες βιώνουμε. Χάρις στόν κόπο καί τήν ἔμπνευση τοῦ γέροντός μας κ. Ἀλεξίου καί μέ τήν συνεργασία τῶν ἐνοριῶν τῆς πόλεως θέλουμε νά πιστεύουμε ὅτι δέν ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού δέν ἔχουν τουλάχιστον ἓνα πιᾶτο φαγητό. Μποροῦμε ὁμως νά βοηθήσουμε καί μέ ἄλλους τρόπους, ὅπως μέ τήν λειτουργία Κοινωνικοῦ Παντοπωλείου, Κοινωνικοῦ Φαρμακείου, Ἰματιοθήκης, ὥστε νά καλύψουμε καί ἄλλες ἀνάγκες στούς ἐν περιστάσει εὐρισκομένους. Ἡ Ἱερά Μητρόπολις θά συνεχίσει νά κάνει πράξη τούς λόγους τοῦ Κυρίου μας «ξένος ἦμην καί συνηγάγετέ με, ἡσθένησα καί ἐπεσκέψασθέ με, ἐν φυλακῇ ἦμην καί ἤλθετε πρός με» (Ματθ. 25, 35-36), δεικνύοντας ὅτι στήν ἐλληνορθόδοξη παράδοσή μας ὑπάρχουν τρόποι νά χωρέσει ὁ κάθε ἄνθρωπος.

Ἡ νεότητα καί ἡ οἰκογένεια ἀποτελοῦν κομβικά σημεῖα τῆς ποιμαντικῆς διακονίας τῆς Ἐκκλησίας. Δέν μποροῦμε νά εἴμαστε ἐπαναπαυμένοι σήμερα, σέ μία πραγματικότητα ὅπου ἡ κρίση των ἀξιῶν καθιστᾷ τήν οἰκογένεια εὐάλωτη στούς πειρασμούς τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ, τῆς διασπάσεως, τοῦ ψυχικοῦ τραυματισμοῦ τῶν νεώτερων κυρίως μελῶν της. Οὔτε μποροῦμε νά ἀρκεστοῦμε στήν ἐπαφή μέ τήν θρησκευτική μας παράδοση, τήν ὁποία τά παιδιά μας ἀποκτοῦν μέσω τοῦ σχολείου. Τιμοῦμε τό ἔργο τῶν δασκάλων καί τῶν θεολόγων ἐκπαιδευτικῶν καί θά εἴμαστε στό πλευρό τους, σέ ὅ,τι χρειastoῦν. Ἡ Ἐκκλησία ὁμως ὀφείλει νά εἶναι ἡ φιλόστοργος μήτηρ, ἡ ὁποία μεριμνᾷ πρωτίστως γιά τόν καταρτισμό τοῦ ποιμνίου

της καί ιδιαιτέρως τῶν νέων μας. Γι' αὐτό τόν λόγο θά προσπαθήσουμε νά ἐντείνουμε τήν ἐπικοινωνία μέ τή νέα γενιά, μέ ἐπισκέψεις στά σχολεῖα ὅλων τῶν βαθμίδων, μέ ἐνθάρρυνση τοῦ κατηχητικοῦ ἔργου, ἀλλά καί τήν περαιτέρω ἐπιμόρφωση τοῦ κλήρου μας σέ θέματα συμβουλευτικῆς καί ποιμαντικῆς τῆς νεότητος. Ταυτοχρόνως, αἰσθανόμαστε τήν ἀνάγκη νά ἀνανεώσουμε καί τίς ποιμαντικές μεθόδους στηρίξεως τῆς οἰκογένειας. Συναντήσεις γονέων, ἐπιμόρφωση τῶν κληρικῶν μας καί ἀξιοποίηση τῆς περιόδου προετοιμασίας γιά τόν γάμο, μέσω τῶν δυνατοτήτων τίς ὁποῖες ἔχουμε στά πλαίσια τοῦ Γραφείου ἐκδόσεως ἀδειῶν γάμου θά θέλαμε νά εἶναι οἱ πρῶτες μας κινήσεις.

Ζοῦμε σέ μία πραγματικότητα στήν ὁποία ἔχουμε γενικότερα ἀνάγκη ἀπό παιδεία καί μάλιστα συνδεδεμένη μέ τήν ὀρθόδοξη παράδοσή μας. Παραλαμβάνουμε μέ εὐγνωμοσύνη τίς ὑποδομές ἐκεῖνες οἱ ὁποῖες ἔχουν ἀναδείξει τό ἐκκλησιαστικό μας παρελθόν. Καί θά συνεχίσουμε τήν προσπάθεια τῆς περαιτέρω μελέτης του καί προβολῆς του, προκειμένου ἡ ἱστορία τοῦ τόπου μας νά ἀναδειχθεῖ ἔτι περισσότερο. Τήν ἴδια στιγμή ἔχουμε ἀνάγκη ὡς κοινωνία ἀπό γνωριμία μέ τό ἑλληνορθόδοξο ἦθος, ὅπως αὐτό ἀποτυπώθηκε στήν ἱστορία, τήν μουσική παράδοση, τήν εἰκονογραφία, τόν κοινοτικό τρόπο ζωῆς, ἰδίως ἐν τοῖς μοναστηρίοις. Σκοπεύουμε νά ἀναδείξουμε ὅσο περισσότερο μπορούμε τά ἐκκλησιαστικά μνημεῖα τοῦ τόπου μας, ἀλλά καί νά συναντήσουμε τό ζῶν ἦθος, ὅπως αὐτό ἀποτυπώνεται στήν ψαλτική καί εἰκονογραφική μας παράδοση καί νά βοηθήσουμε τούς νεώτερους νά τό γνωρίσουν καί νά τό ἐνστερνιστοῦν. Θά ἐπιμείνουμε καί στήν γενικότερη ἐπιμόρφωση τοῦ ἱεροῦ κλήρου, ἀλλά καί στήν καλλιέργεια προβληματισμοῦ γιά τά σύγχρονα ἀδιέξοδα, ὅπως ἐπίσης καί γιά τόν ἐπαναπροσδιορισμό τῆς πνευματικῆς μας ταυτότητος, προκειμένου ὡς Ἕλληνες καί ὀρθόδοξοι νά γνωρίζουμε ποιοί ἡμασταν καί ποιοί μπορούμε νά γίνουμε, μέσα ἀπό ἕναν γόνιμο καί δημιουργικό διάλογο μέ τό παρελθόν.

Στόν πολύπλευρο αὐτόν ἀγῶνα ζητῶ τήν συμπαράσταση τῶν ἀδελφῶν καί συλλειτουργῶν κληρικῶν, ὅπως ἐπίσης καί τῶν συνεργατῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Εἶναι οἱ συναγωνιστές τοῦ ἐπισκόπου. Εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι μεταφέρουν τούς δικούς του ὀραματισμούς, τίς ιδέες, τούς προβληματισμούς του στόν λαό τοῦ Θεοῦ. Εἶναι, ταυτοχρόνως, καί ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι μεταφέρουν τίς ἀνησυχίες, τίς προτάσεις, τίς ἐπιθυμίες τόσο τίς δικές τους, ὅσο καί τῶν πιστῶν στόν Ἐπίσκοπο. Ἡ πόρτα τοῦ γραφείου μου, ἀλλά, πρωτίστως ἡ πόρτα τῆς καρδιᾶς μου θά εἶναι πάντοτε ἀνοιχτές γι' αὐτούς. Γιά νά διαφυλάξουμε τήν ἐνότητα, ἀλλά καί νά συνεργαστοῦμε στήν σπορά τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Μέ εὐελκρίνεια. Μέ ἀμοιβαῖο σεβασμό. Μέ γνώμονά ὅλων μας τό «ἀλλήλων τά βάρη βαστάζετε» (Γαλ. 6,2). Τούς εὐχαριστῶ γιά τήν ἀποδοχή καί τήν ἀγάπη. Ὡσαύτως, θέλω νά ἐκφράσω τήν τιμή καί τόν σεβασμό πρός τά πρόσωπα τῶν πρεσβυτερῶν τους καί πρός τά

παιδιά τους. Είναι μία δύσκολη εποχή για έναν άνθρωπο να είναι κληρικός. Όμως τό επίπεδο τοῦ κλήρου μας μαρτυρεῖ πλούσια τήν χάρη τοῦ Θεοῦ καί τό ἴδιο ἰσχύει γιά τίς ἱερατικές οἰκογένειες, οἱ ὁποῖες φέρουν διαφορετικούς καί κάποτε πιό βαρεῖς σταυρούς ἀπό πολλές ἄλλες. Ἐχουν ὅμως μαζί τους τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

Ζητῶ τήν συμπαράσταση καί τῶν μοναστικῶν ἀδελφοτήτων, τίς ὁποῖες τιμῶ καί ἐκτιμῶ βαθύτατα. Τόσο ἡ ἱστορική μονή τοῦ Ἁγίου Βησσαρίωνος Δουσίκου, ὅσο καί τά γυναικεῖα μοναστήρια θά ἔχουν τήν ἀμέριστη συμπαράσταση καί ἀγάπη μου. Οἱ ἐν τῷ κόσμῳ ἔχουμε ἀνάγκη τήν προσευχή, τήν στήριξη καί τό παράδειγμα τῆς αὐταπαρνήσεως, τῆς ταπεινώσεως καί τῆς ἀγάπης, πού μᾶς παρέχουν οἱ μοναχοί καί οἱ μοναχές μας. Καί τούς παρακαλῶ καί αὐτοί μέ τήν σειρά τους νά στηρίζουν τόν ἐπίσκοπο καί τούς διακονοῦντες ἐν τῷ κόσμῳ ἀδελφούς καί συλλειτουργούς καί τήν ἴδια στιγμή νά στηρίζουν τόν νοσοῦντα πνευματικά ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος καταφεύγει στά μοναστήρια γιά νά βρεῖ ἀναψυχή.

Ζητῶ καί τήν περαιτέρω συμπαράσταση καί ἐνεργοποίηση τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου. Γνωρίζω καί χαίρομαι γιά τήν ἐθελοντική προσφορά τους στά ἔργα τῶν ἐνοριῶν. Τούς τιμῶ καί τούς εὐχαριστῶ. Χωρίς αὐτούς οἱ ἱερεῖς μας καί περισσότερο μόνοι θά ἦταν καί μέ δυσκολία θά ἔφεραν εἰς πέρας τόν ἀγῶνα τους. Οἱ λαϊκοί ἀδελφοί μας εἶναι καί αὐτοί συνεργάτες τοῦ ἐπισκόπου. Μποροῦν νά προσφέρουν ποικιλοτρόπως, κατά τά χαρίσματά τους. Μέ ταπεινό φρόνημα, μέ ὑπακοή στήν Ἐκκλησία, μέ ἀφειδώλευτη ἀγάπη μποροῦν νά μεταδώσουν ἐνθουσιασμό, ἐνεργητικότητα καί δυναμισμό καί τήν ἴδια στιγμή νά ἐπιτρέψουν στούς ποιμένες νά ὠφελήσουν περισσότερους ἀνθρώπους.

Ζητῶ τήν βοήθεια καί τήν συμπαράσταση καί τῶν ἀρχόντων τοῦ τόπου μας. Μαζί νά δείξουμε στόν λαό μας ὅτι ἡ ὁδός τῆς εἰρήνης προϋποθέτει τήν ἐνότητα τῶν θεσμῶν. Σκοπός ὅλων μας εἶναι νά διακονοῦμε ποικιλοτρόπως τόν ἄνθρωπο. Καί γι' αὐτό καί ἡ δική τους συμπόρευση δέν θά εἶναι μόνο μέ τόν Ἐπίσκοπο, ἀλλά καί μέ ὅλο τό πλήρωμα τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, σέ συνέχεια τῆς παραδόσεως καί τῆς ἱστορίας τῆς πατρίδας μας.

Ἐπιτρέψατέ μου νά εὐχαριστήσω αὐτήν τήν στιγμή ἰδιαίτερος τόν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. κ. Ἱερώνυμο, τόν καί τοποτηρητή διατελέσαντα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας, ὁ ὁποῖος οἰακοστροφεῖ σοφά, ὅπου χρειάζεται, δυναμικά καί μέ ταπεινό φρόνημα τήν Ἀγιωτάτη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Συνεχῶς μᾶς διδάσκει μέ τήν σεμνότητα, τήν ἀγάπη καί τήν εὐγένεια τῆς καρδιάς του. Μακαριώτατε, θά ἔχετε πάντοτε τήν βαθυτάτη εὐγνωμοσύνη μου γιά τήν στήριξή σας πρός τό πρόσωπό μου, ὅπως ἐπίσης καί τήν συμπόρευση ἀπό ἐμέ τόν ἐλάχιστο στά ὅσα σκέφτεστε, ἐμπνέετε καί πράττετε γιά τήν Ἐκκλησία

μας.

Νά εὐχαριστήσω τόν Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης κ. κ. Ἀνθιμο, ὁ ὁποῖος ἐπὶ δέκα ὀλόκληρα ἔτη μέ ἐνέταξε στοὺς συνεργάτες του, μέ ἐμπιστεύθηκε, μοῦ ἔδωσε τήν εὐκαιρία νά μαθητεύσω καί νά ἐργαστῶ κοντά του. Ἡ Μητρόπολις Θεσσαλονίκης ἦταν δι' ἐμέ σχολεῖον πνευματικόν καί τοῦ ὀφείλω πολλά. Νά εὐχαριστήσω ἀκόμη τόν Μητροπολίτη Λαγκαδᾶ, Λητῆς καί Ρεντίνης κ. Ἰωάννη, ὁ ὁποῖος πολλαπλῶς μέ εὐεργέτησε στά πρῶτα βήματα τῆς ἱερατικῆς μου ζωῆς καί διακονίας, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔδωσε τήν εὐκαιρία νά συνειδητοποιήσω τί σημαίνει νά εἶναι κάποιος στήν πράξη κληρικός. Νά ποιμαίνει ἀνθρώπους καί νά γίνεται πατέρας τους, φέρνοντάς με κοντά στόν καί χειροτονήσαντά με μακαριστό Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης κυρό Παντελεήμονα Χρυσοφάκη, τον ὁποῖο πάντοτε μνημονεύω καί ἔχω ὡς πρότυπο ἀγωνιστοῦ ἱεράρχου.

Εὐχαριστῶ ὅλους ὅσους εἶστε σήμερα παρόντες. Τούς Σεβασμιωτάτους Ἀγίους Ἀρχιερεῖς, τόσο τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ὅσο καί τῶν πρεσβυγενῶν Πατριαρχείων γιά τήν ἀγάπη καί τήν στήριξή τους. Τούς ἄρχοντες τοῦ τόπου μας, ἰδίως ὅσους μᾶς προσεφώνησαν μετά πολλῆς ἐγκαρδιότητος. Τόν φιλόχριστον λαόν τῆς καθ' ἡμᾶς θεοσώστου ἐπαρχίας. Ὅσους ἦρθαν ἀπό τήν πολύκλαυστη Θεσσαλονίκη καί ἰδιαιτέρως ἀπό τόν Ναό τῆς Ἀγίας Μαρίνας, φίλους καί πνευματικά παιδιά. Πάντοτε θά τούς μνημονεύω μέ ἀγάπη στό ἱερό θυσιαστήριο. Ὅσους ἦρθαν ἀπό τήν Πρέβεζα, καί ἰδιαιτέρως ἀπό τά δύο ξεχωριστά χωριά τῆς ζωῆς μου, τό Θεσπρωτικό καί τό Νικολίτσι, ἀπό τήν Κρήτη, ἀπό ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος καί ἀπό τό ἐξωτερικό, ὅπως καί τόν καθένα ὁ ὁποῖος συνέβαλε εἰς τήν πορείαν τῆς ζωῆς μου, δίδοντάς μου ἀφορμές χαρᾶς, ἀλλά καί πνευματικῆς προόδου.

Ἄφησα τελευταῖον, αὐτόν ὁ ὁποῖος μέ ἐτίμησε μέ τήν πατρική του ἀγάπη καί ἐμπιστοσύνη, τόν πολυσέβαστον γέροντα καί ποδηγέτη μου κατὰ Θεόν, Μητροπολίτη κ. Ἀλέξιον. Ζητῶ τήν πατρική του εὐχή καί τήν στήριξή του στήν νέα αὐτή ἀρχή. Ἡ ποιμαντορία του θά εἶναι δι' ἐμέ τό ὑπόδειγμα. Ὁ τρόπος καί τό ἦθος του θά μέ καθοδηγοῦν. Καί θά ἤθελα νά βλέπει τήν Μητρόπολη τήν ὁποία θυσιαστικῶς ἐποίμανε καί διηκόνησε ἐπὶ τριάκοντα καί τέσσαρα ἔτη νά συνεχίσει νά προοδεύει καί νά ἀντανακλᾷ πρός τό πρόσωπό του τόν σεβασμό καί τήν εὐγνωμοσύνη «ἀνθ' ὧν» ἐκεῖνος τῆς προσέφερε. Υἱϊκῶς τόν εὐχαριστῶ καί παρακαλῶ τόν Θεό νά μᾶς τόν χαρίζει «σῶον, ἔντιμον, ὑγιᾶ, μακροημερεύοντα καί ὀρθοτομοῦντα τόν λόγον τῆς ἀληθείας» ἐπὶ πλεῖστα ἔτη.

Ἐπικαλούμαστε στήν ὁδὸ αὐτὴ τίς πρεσβεῖες τῶν Ἀγίων μας. Τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Βησσαρίωνος, Ἀρχιεπισκόπου Τρίκκης τοῦ Θαυματουργοῦ, προστάτου ἡμῶν. Τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Οἰκουμένου Ἀρχιεπισκόπου Τρίκκης. Τοῦ ἐν ἁγίοις

πατρός ἡμῶν Νικολάου ἀρχιεπισκόπου Μύρων τῆς Λυκίας τοῦ Θαυματουργοῦ. Τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Νεομάρτυρος Νικολάου τοῦ ἐκ Μετσόβου, τοῦ ὁσίου πατρός ἡμῶν Δανιήλ τοῦ ἐκ Τσοτίου καὶ τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Εὐφραίμ. Τοῦ ἁγίου ἐνδόξου ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου. Τοῦ Μυροβλήτου ἁγίου Δημητρίου. Τοῦ ἐν ἁγίοις πατρός ἡμῶν Ἰωάννου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου. Τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος Μαρίνης καὶ τῆς ἁγίας παρθενομάρτυρος Ἑλένης, ἐκ τῆς Σινώπης τοῦ Πόντου, «...καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ὧν ταῖς ἱκεσίαις, ἐπίσκεψαί με ὁ Θεὸς».

«Δεῖξον ἡμῖν, Κύριε, τό ἔλεός σου καὶ τό σωτήριόν σου δώῃς ἡμῖν» (Ψαλμ. 84, 7). Σταυροαναστάσιμος ὁ ἀγώνας τοῦ Ἐπισκόπου. Δέν εἶναι ὅμως ὁ μόνος του. Τό ἔλεος τοῦ Κυρίου καταδιώκει αὐτόν πάσας τὰς ἡμέρας. Τό ἔλεος δίδεται σέ ὅποιον τό ἐκζητεῖ. Καί μαζί μ' αὐτό καί ἡ σωτηρία. Καί τὰ δύο ἅς εἶναι οἱ ὁδοδείκτες τῆς ἀπό τῆς σήμερον συμπορεύσεώς μας. “Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν”. Ἀμήν!».

«Πολυχρόνιον ποιῆσαι Κύριος ὁ Θεός τόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην καὶ πατέρα ἡμῶν, κύριον κύριον Χρυσόστομον. Κύριε φύλαττε αὐτόν εἰς πολλά ἔτη».